

Durmuş Hocaoğlu

Panik'ten Teslîmiyet'e

Yeniçağ, “Analiz”, 11 Kasım 2007, Pazar., s.06
“Analiz” Sıra No: 589; 2007-104; Kasım-05

YENİÇAĞ

NOT:

Bu yazının ilk paragrafı basılı metinde yer almamıştır. – D.H.

Türkiye'nin içine düştüğü/düşürüldüğü etnik bataklık, diğer bir ifâdeyle, her çözüme denemesinde biraz daha kördüğüme dönüşen ve çözülmezleşen Kürt mes'alesi bir yandan çâresiz bir öfkeyi tetiklerken diğer yandan da derin bir ümitsizlik ortamı yaratıyor ve bu da bir paniğe yolaçıyor; panik ise git-gide teslîmiyete. Ümitsizlik gözle görülür bir biçimde yayılıyor; fakat, bir bakıma haksız olduğu da söylenemez doğrusu. Nasıl olsun ki: Osmanlı'nın belki en az yirmi misliyle yüz yıldan ziyâde boğuştuğu bir etnik ayrımcılık, silâha sarılınca, şunun şurasında çeyrek asırda, birkaç bin militanla, dünyanın beşinci ordusuna sâhip, yarım milyondan fazla askeri bulunan Türkiye Cumhuriyeti'ni diz çöktürme noktasına getirdi.

Evet; işin adını doğru koyalım: Türkiye Devleti, artık yavaş yavaş diz çökme noktasına gelmiş bulunuyor.

Bunun adı diz çökme değil de nedir? İlk PKK saldırısı başladığında ağızlara bile alınması mümkün olmayacak şeyler şimdi alameleinnâs icrâ ediliyor da kimselerden bir ses çıkmıyor: PKK'nın uzantısı olduğu sağır sultana bile mâlûm olan HADEP, DEHAP ve DTP'nin, çok nâdir birkaç istisnâ hâriç, hiçbir toplantısında Türk Bayrağı ve İstiklâl Marşı görülmedi bugüne kadar; nâmûsumuz olan bayrağımız yerlere atıldığında yer yerinden oynamadı; şimdi ise artık daha daha ilerilere gidiliyor, nitekim, daha birkaç gün önce, bu hafta içinde, DTP kongresinde en aptalların bile anlamazlık edemeyeceği bir sahilikte, “tek bayrak, tek millet, tek vatan” reddedildi; Kürt bayrağı, Kürt milleti, Kürt vatanı en yüksek sesle ve tehditkârâne bir uslûpla telâffuz ve talep edildi, federasyon talepleri gözlerimizin içine baka baka bilmem kaçınıcı defa dile getirildi – hayır, getirilmedi; ihtar edildi - de ne oldu? Hiç birşey! Sanki bir başka memlekette olup-biten bir hâdise imişçesine, sıradan bir haber gibi geldi ve geçti – siz geçti sanmayın; geçmiyor aslında, oyuyor.

Bunun adı diz çökme değil de nedir? Sivilleri hiç saymıyorum; onların asıl derdi, işbu diz çökmeyi Türkler'e nasıl kabûl ettireceklerinin hesâbını yapmaktan ibâret. Peki, ya “Cumhuriyet'in bekçileri”? Baş örtüsü mevzûu bahs olunca darbeyi bile göze alabilen Silahlı Kuvvetler kademesinden, yukarıda tadât ettiğim skandallar karşısında değil ki zehir zemberek bir kükrete, bir ses bile çıkmıyorsa, bunun adı diz çökme değil de nedir? 12 Eylül'ün kudretli generali Kenan Evren'den daha birçok üst düzey emekli subaya varıncaya kadar, en fazla hassasiyet göstermesi beklenenler, artık şöyle böyle on

yıl öncesinin ağız yakan bölücü taleplerini gayet “soft” bir şekilde içlerine sindirmiş olarak kendi fikirleri imişçesine kamuoyuna arz ediyorlarsa, bunun adı diz çökme değil de nedir?

Cemiyetimizden gelen tepkilere ve öfkenin sokağa taşmasına gelince: Büyük Kitle, “kitle-adamlar”dan oluşur ve entellektüellerden farklı olarak herşeyi blok olarak görür; detaya dikkat etmez, detayı kavramaz, hâfızası mufassal ve ince değil, sığ ve travmatiktir, ancak travmaları hâfızasında tutar, travmatik hâdiselere dikkat eder, travmatik hâdiselere, yâni sert darbelere tepki verir. Onun içindir ki Büyük Kitle ancak şehit cenâzelerinde ayağa kalkar – çünkü bu bir travmadır - ve işte bu da kriz milliyetçiliğidir; bunun hâricinde, Büyük Kitle, vatanının ve devletinin elinden usul-usul alındığını hissetmez, bunu – varsa şâyet – o cemiyetin vicdânı demek olan entellektüeller hisseder, en ince detayına kadar; mükerreren, varsa ve vicdânı kirlenmemişse tabî.

İmdi, bu ahvâl içerisinde, görünen o ki, ümitsizlik – vicdânı kirlenmemişleri kastediyorum, Soros’un beslemelerini değil - entellektüel kesimde çoktan bir virüs gibi yerleşti ve kendisini üreterek yayılıyor; artık, daha fazla kaybetmemek için, ileride, bugünü de arar duruma düşmemek için, “karşı taraf”ın taleplerini içlerine sindirerek fikir üretenlerin sayısında hayli ciddî bir artış müşâhade ediliyor.

İşte, bir önceki yazımda da söylediğim gibi, tıpkı samîmiyetinden şüphe etmek istemediğim – daha doğrusu, *edemeyeceğim* - Sayın Avni Özgürel’in çözüm teklifi de bu kabîl bir hâleti rûhiyenin eseri: Bugün bunlara râzı olmazsak, yârın bunları da arayacağız demek istiyor. Yâni, açıkçası, teslîmiyet.

Ancak, acaba hakîkat böyle mi? Böylelikle bu mes’ele halledilebilir mi?

Hiç de değil.

Çünkü bu teklîfin hayâta geçirilmesindenense, şimdiden kendi elimizle “onların” istediği Kürdistan’ı kurup radikal bir ayrılığa gitmek daha müreccaktır, hem de kerrât ile.

Niçin?

Müsâadenizle, birkaç yazıda biraz detaya inelim; zîra, bir günlük ve hepi-topu âzâmî dörtbin vuruşluk bir köşe yazısıyla olacak iş değil.

